

[A. C. D. Petersen.]

Der er vel ingen, der vil fortænke mig i, at jeg beklager, at disse Foranstaltninger ikke er gennemført paa et langt tidligere Tidspunkt. Allerede i 1928 fremsatte jeg det Spørgsmaal til den daværende Landbrugsminister, om ikke han fandt det nødvendigt at træffe Foranstaltninger for Sukkerproduktionen. Jeg blev afvist af Ministeren. Jeg har gennem Aarene gentagne Gange fremsat Kravet om at faa denne mindre Industri, Kartoffelmelsindustrien, beskyttet, saaledes at den kunde opretholdes ovre paa Jyllands magreste Egne. De forskellige Regeringer, denne Regering inklusive, alle de Partier, der den Gang var i denne Sal — der er jo kommet nogle nye Partier til siden —, havde Repræsentanter til Stede ved Forhandlingen med de interesserede Egne i Jylland, og de tre store Partier, altsaa det konservative Parti undtaget, nægtede at medvirke dertil. Der var jo, som De alle ved, oprettet Kartoffelmelsfabrikker i Jylland. Disse Kartoffelmelsfabrikker slog den udenlandske Konkurrence fuldstændig i Stykker. Jeg mindes en Artikel i „Politiken“ med Overskriften: Et mørkt Blad i Vendsyssels Historie. Man paaviste deri, hvorledes Likvidationen af den største af vore Kartoffelmelsfabrikker i Vendsyssel var foregaaet; de havde kun været i Gang et Par Aar, men de kunde ikke mere kæmpe mod den Overmagt, som Udlandet var for dem, og nu maatte de likvidere og afhænde Fabrikken med et Tab af 12—13 Mill. Kr.

Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl i, at den Beskyttelse, der er indført for Kartoffelmelsindustrien, vilde, hvis den var blevet indført blot nogle faa Aar tidligere, have betydet, at vi havde sparet 5 Mill. Kr., som nu er uigenkaldelig tabt. Nu er Beskyttelsen kommet, og nu arbejder man stærkt paa de faa Kartoffelmelsfabrikker, der er.

Jeg talte en Gang med Folkene ved Fabrikken i Brande. Det var ikke konservative Folk, men radikale, og vi ved jo, at de Radikale indtil det sidste har sagt: Vi vil ingen Beskyttelse yde vore danske Virksomheder — heldigvis har de jo forandret Anskuelse i den sidste Tid. Derovre sagde man: Kartoffelmelsfabrikkens Virksomhed i Brande betyder, at 25 Arbejderfamilier nu kan tjene deres Udkomme ved at arbejde paa Fabrikken. Tænk Dem, det er kun 5 Ø.s Beskyttelse paa hvert Kilogram, og jeg siger: Mon der er nogen i dette Land, der vil sige, at paa det Kartoffelmelsforbrug, som hvert enkelt Hjem har, vil disse 5 Ø.s Forhøjelse af Prisen pr. Kilogram betyde saa meget, at

man hellere skulde lade disse 25 Familier gaa arbejdsløse og nyde Understøttelse i Stedet for at udføre effektivt Arbejde, og dygtigt Arbejde, for de Varer, de præsterer, er lige saa gode som dem, vi indfører.

Der er saaledes Beviser paa, at der kan findes Veje fremad baade til Beskæftigelse for de arbejdsløse og til Rentabilitet indenfor Bedrifterne. Der er blot den Mangel ved det, at det, der er effektueret paa nærværende Tidspunkt, er saadanne Smaating, som ikke i det store og hele faar ret megen Betydning. Men naar man nu har disse Erfaringer, som viser det modsatte af de Erfaringer, vi har med alle de andre Love om Moratorier, Driftsloaen, Akkorder, Indefrysninger, og hvad det alt sammen hedder, som alt sammen ikke fremmer Rentabiliteten blot et eneste Skridt, som alt sammen ikke skaber Arbejde til blot en eneste Mand mere, men alt sammen koster Penge, som Skatteyderne skal betale, men har vanskeligere og vanskeligere ved at betale — naar saadanne Erfaringer foreligger, kan jeg ikke begribe, at den højtærede Regering med Hænder og Fødder modsætter sig, at vi gaar videre ad den Vej.

Nu har vi ganske vist for nylig fra denne Talerstol hørt fremsætte andre Forslag til Hjælp for Landbrugets Rentabilitet. Jeg hørte saaledes det ærede Medlem Hr. Christiani sige, at vi behøvede blot at sætte Udgiftsniveauet, Arbejdslønnen, tilstrækkeligt ned. Jeg vil gerne herom sige, at der er naturligvis en Mulighed for øjeblikkelig at skabe Rentabilitet, hvis Arbejdslønnen gaar tilstrækkeligt langt ned, men naar vi ser, hvilke Arbejdsløninger de med os konkurrerende Lande betaler i Øjeblikket, vil man forstaa, at det er en Umulighed i dette Land at faa Arbejdslønnen saa langt ned, at vi derved bliver konkurrencedygtige. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Christiani med det Overblik og den Forstaaelse af Arbejdsvilkaarene saavel i Indland som i Udland ikke for lang Tid siden har set, at dette Krav i hvert Fald overstiger, hvad det er muligt at honorere.

Det ærede Medlem Hr. Christiani var ogsaa inde paa, at kunde vi ikke faa denne Tilpasning, Nedsættelsen af Arbejdslønnen, maatte vi have Tilpasning paa en anden Maade, nemlig paa Kronen. Det ærede Medlem Hr. Duborg var inde paa det samme og nu sidst det ærede Medlem Hr. Holstein.

Det ærede Medlem Hr. Holstein fandt, at Konsekvensen af det Foredrag, min Partifælle, det ærede Medlem Hr. A. Svensson holdt i Aftes, maatte være, at der fra konservativ Side, gennem en Kommission